

C. H. WITTHAUS.

Met leedwezen moeten wij onzen lezers mededeelen, dat ons geacht medelid der Redactie, **C. H. Witthaus**, om gezondheidsredenen zich genoodzaakt heeft gezien de praktijk neer te leggen en ons land gaat verlaten.

Reeds sedert geruimen tijd klaagde collega **W i t t h a u s** over bezwaren van den kant van het hart, zoodra hij zich bovenmatig vermoeide. Iedereen, die hem van nabij kent, weet hoe ingespannen hij werkte. Een drukke praktijk nam hem den geheelen dag in beslag en hoewel dikwijls lichamelijk en geestelijk vermoeid, gunde hij zich 's avonds slechts zelden ontspanning, maar nam zijn werk weer op voor de vele functies, die hij op zich genomen had of studeerde voor zich zelf. Geen wonder, dat de te sterk gespannen boog brak en een ernstige aanval van hartneurose hem deed gevoelen, dat hij op die wijze niet langer kon doorgaan.

Hij besloot daarom de praktijk neer te leggen en zich na zijn herstel te gaan wijden aan philosophische studiën, die hem reeds sedert jaren bijzonder aantrekken. Daartoe zal hij zich, na de kuur te Nauheim, die hem, naar wij van harte hopen, voor verderen arbeid weer spoedig geschikt zal maken, voorloopig te Berlijn vestigen.

Wij betreuren, dat hij tot dit besluit gekomen is, omdat Nederland daardoor een zijner beste beoefenaren der tandheelkunde verliest. Als man van de praktijk was hij terecht in de stad zijner inwoning zeer gezien. Door zijn bijzonder

vlug werken kon hij zijne diensten aan velen ten nutte maken en door zijn praktischen geest doorzag hij snel wat voor iederen patiënt in het bijzonder kon gedaan worden zonder te veel van het geduld en de krachten te vergen.

Hij verkoos liever voor zijn patiënt te doen het goede bereikbare, dan te trachten een ideale, maar voor den patiënt onbereikbare hulp door te zetten.

Ook als wetenschappelijk beoefenaar van ons vak heeft hij recht op onzen dank. Het spreekt van zelf, dat iemand met zulk een drukke praktijk, geen diepgaande wetenschappelijke studies kon maken; maar zijne vele bijdragen in ons tijdschrift bewijzen van zijn helder inzicht in wetenschappelijke vraagstukken en zijn kritischen geest.

Dat hij ook onder de collega's bijzonder gezien was, wordt bewezen door het vele, dat hij, dank zijn prestige en energie met behulp zijner vakgenooten heeft tot stand gebracht. Zoo was hij oprichter van de Rott. Tandh. Vereeniging, die mede op zijn initiatief zoo veel heeft gedaan en nog doet voor het verleenen van tandheekkundige hulp aan onvermogenen. Dit onderwerp ging Witthaus bijzonder ter harte. Met Stark en Klinkhamer richtte hij nog onlangs de Nederlandsche Vereeniging tot bestrijding van het Tandbederf op.

Verder had hij gedurende korten tijd zitting in de Commissie tot afnemen van het praktisch tandmeestersexamen en is hij tot heden Voorzitter van het N. T. G.

Al deze functies werden door hem met ijver en geestdrift vervuld en wij hebben dus wel reden te betreuren, dat Nederland zulk een man gaat verliezen.

Toch hopen wij, dat hij onze professie niet geheel zal ontrouw worden en dat hij het Tijdschrift voor Tand-

heelkunde niet zal vergeten, wanneer zijne latere studiën hem op onderwerpen voeren, die voor ons vak van belang zijn.

Reeds in 1894 hield hij in de „Deutsche Odontologische Gesellschaft” een voordracht over „Die Vererbung erworbener Eigenschaften und der Einfluss der Kultur auf das menschliche Gebiss” en nog onlangs (dit Tijdschrift Januari 1910) publiceerden wij zijn voordracht gehouden in het N. T. G. over „de beteekenis van het menschelijk glazuur voor de evolutieleer”. Wellicht mogen wij in deze richting nog belangrijke bijdragen van onzen geachten Collega tegemoet zien. Dat hem voor zijne voorgenomen studiën spoedig de noodige kracht weer zal gegeven worden, wenschen wij hem van harte toe!
